

Sygn. akt **V Ca 2798/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Majewska
Protokolant:	sekr. sądowy Jakub Ośka

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. R.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

z dnia 22 października 2019 r., sygn. akt VI C 835/19

oddala apelację.

Sygn. akt V Ca 2798/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 października 2017 roku T. R. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. na swoją rzecz kwoty 22,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 września 2017 roku do dnia zapłaty. Ponadto, powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Referendarz sądowy wydał w dniu 28 lutego 2018 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił w całości żądanie pozwu wraz z odsetkami i kosztami procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 16 marca 2018 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych

Wyrokiem z dnia 22 października 2019 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. na rzecz powoda T. R. kwotę 22,23 zł (dwadzieścia dwa złote dwadzieścia trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 września 2019 roku do dnia zapłaty (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2), zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością z siedzibą w T. na rzecz powoda T. R. kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3).

Apelacje od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając je w całości. Zarzucając naruszenie:

a) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ a wynik sprawy - to jest art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób nieszczęstronny, sprzeczny z zasadami logiki i zasadami doświadczenia życiowego, a to:

1. ustalenie przez Sąd I instancji następujących faktów niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy:

i. nie wiadomo, jakie były przyczyny, które spowodowały opóźnienie w odjeździe autobusu linii (...),

ii. nie wiadomo, jakie były przyczyny, które spowodowały wprowadzenie przez Zarząd Transportu Miejskiego (...) ((...))

pomimo, iż z pisma Zarządu Transportu Miejskiego z dnia 22.09.2017 oraz z pisma z dnia 4 maja 2018 r jednoznacznie wynikało, że przyczyną opóźnienia przyjazdu autobusu na przystanek „(...)” na które to opóźnienie powołał się powód oraz przyczyną wprowadzenia (...) przez Zarząd Transportu Miejskiego w W. na linii (...), były zatory drogowe;

iii. w związku z opóźnieniem autobusu i brakiem przyjazdu o rozkładowym czasie godz. 7:30 na przystanek (...), nie było pewności, czy autobus w ogóle przyjedzie

pomimo, że zasady logiki i zasady doświadczenia życiowego nie pozwalały na wyprowadzenie wniosku o braku pewności, co do przyjazdu autobusu na podstawie 10 minutowego oczekiwania przez pasażera (tyle czasu minęło od godziny 7:30 do 7:43, kiedy powód skorzystał z innego środka transportu), szczególnie jeżeli zważyć na częstotliwości kursowania pojazdów na tej linii;

2) nieustalenia przez Sad I instancji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy następujących faktów:

iv. na trasie przejazdu autobusu linii (...) w godzinach porannych w dniu 6 września 2017r. wystąpiły zatory drogowe,

v rozkład jazdy autobusów na linii (...) ustalany jest przez Zarząd Transportu Miejskiego w W. i pozwana nie ma wpływu na jego

treść,

vi. autobus obsługiwany przez brygadę 7, rozkładowy czas przyjazdu na przystanek (...) o godz. 7:30 w dniu 6.09.2017 r. wyruszył w trasę z przystanku początkowego zgodnie z rozkładem jazdy to jest o godz. 7:01,

vii. opóźniony przyjazd autobusu na przystanek (...), na który powołał się powód nie było spowodowane awarią środka transportu, odwołaniem kursu przez pozwaną, kolizją drogową spowodowaną przez pozwaną, brakiem personelu (kierowcy), wycofaniem pojazdu z trasy lub innymi okolicznościami leżącymi po stronie pozwanej,

viii. pozwana nie została ukarana przez organizatora publicznego transportu zbiorowego - ZTM w W. jakkolwiek karą za opóźnienie kursowania autobusu linii (...) w dniu 6.09.2017r,

ix. (...) w dniu 6.09.2017r. w godzinach porannych został zastosowany nie tylko do kursów na linii (...) ale też do linii obsługiwanych przez innych przewoźników,

x. przyjazd autobusu linii (...) planowane rozpoczęcie godz. 7:30 na przestanku (...) w dniu 6.09.2017 na przystanek krańcowy (...) nastąpił co najmniej 5 minut przed rozkładowym czasem odjazdu tej brygady,

pomimo, że powyższe fakty wynikały z zebranych w sprawie dowodów i miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem ich ustalenie powinno doprowadzić do oddalenia wniesionego powództwa;

b) naruszenie przepisów prawa materialnego to jest:

a) naruszenie przepisu art. 62 ust 2 ustawy z dnia 15.11 1984 r. Prawo przewozowe (tj. Dz. U. z 2017, nr 10 poz. 25) (dalej: „Prawo przewozowe” poprzez błędną interpretację terminu „opóźniony przyjazd” i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie normy art. 62 ust 2 Prawa przewozowego do ustalonego stanu faktycznego;

b) naruszenie art. 471 kc polegające na uwzględnieniu przez Sąd roszczenia odszkodowawczego powoda pomimo niewykazania przez powoda przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej oraz pomimo istnienia po stronie pozwanej i wykazania przez pozwaną przesłanek wyłączających jej odpowiedzialność;

c) naruszenie art. 472 kc poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że pozwana była zobowiązana do dołożenia „wszelkiej staranności” podczas gdy pozwana była zobowiązana do zachowania należytej staranności.

Konsekwencją ww. naruszeń przepisów prawa procesowego i materialnego było stwierdzenie przez Sąd szkody powoda oraz istnienia przesłanek odpowiedzialności pozwanej i tym samym wydanie niekorzystnego dla pozwanej wyroku.

Wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego za I i za II instancję

ewentualnie

b) uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi I Instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację uznać należy za bezzasadną,

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym w związku z czym Sąd Okręgowy, który nie przeprowadzał postępowania dowodowego, także wobec faktu, że apelujący nie wskazywał na tym etapie postępowania nowych dowodów, stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c., w uzasadnieniu wyroku ogranicza się do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Z uwagi na to, że postępowanie apelacyjne w postępowaniu uproszczonym ma charakter ograniczony, jego celem jest kontrola wyroku wydanego przez Sąd pierwszej instancji (z widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji, przy czym z urzędu bierze pod uwagę nieważność postępowania.

W pierwszej kolejności rozważyć należy zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Przypomnieć należy, że w świetle ukształtowanej w praktyce i nauce wykładni tej normy nie może oznaczać jej naruszenia jedynie to, iż określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego. Ocena dowodów należy bowiem do zasadniczych kompetencji jurysdykcyjnych (władzy judykacyjnej) sądu orzekającego i nawet sytuacja, w której z treści dowodu (materiału dowodowego) można wywieść wnioski inne, niż przyjęte przez sąd, nie stanowi jeszcze o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. W orzecnictwie i literaturze wielokrotnie podkreślano, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd wywodząc wnioski faktyczne z przeprowadzonych dowodów, uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego.

Za naruszającą normę art. 233 § 1 k.p.c. uznać należy też dokonanie oceny niekompletnej (a więc newszechstronnej - pomijającej istotne dla poczynienia prawidłowych ustaleń fragmenty materiału procesowego).

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd Rejonowy, rozpoznając sprawę, orzekał na podstawie całości materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, w tym także na podstawie przedłożonych dokumentów, do których zaliczyć należy również pismo Zarządu Transportu Miejskiego z dnia 22.09.2017r. oraz pisma z dnia 4.05.2018 r. na którą powoływała się od początku strona pozwana i które zostały załączone przez nią do odpowiedzi na pozew. Apelujący nie przedstawia też żadnych argumentów, które pozwalałyby na odmienne stanowisko niż jakie zaprezentował sąd pierwszej instancji.

W rezultacie już z tej przyczyny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. musi być uznany za bezzasadny, a wywód apelacji w tym zakresie traktować należy wyłącznie za próbę racjonalizacji stanowiska skarżącego nie opartą jednak w materiale dowodowym.

Wskazać należy, iż osoby korzystające z komunikacji miejskiej mają prawo do rekompensaty za opóźnienie lub odwołanie regularnie kursującego pojazdu. Taka regulacja wprost wynika z ustawy – Prawo przewozowe. Zgodnie z nią przewoźnik ponosi odpowiedzialność z tytułu nienależytego wykonania umowy przewozu osób. Ale tylko pod jednym warunkiem – że stało się to z jego winy, a nie w następstwie zdarzeń niezależnych od niego.

Sąd Okręgowy, również po przeanalizowaniu całości materiału dowodowego doszedł do przekonania, że strona pozwana nie sprostала obowiązkowi wykazania przyczyny opóźnienia w odjeździe autobusu linii (...), który zgodnie z rozkładem miał odjechać o godz. 07.30. Samo wskazanie, że w tym dniu występował zator drogowy oraz uruchomiono w tym dniu przez organizatora (...), nie może pozwolić na uznanie, iż nie ponosi odpowiedzialności za wystąpienie opóźnienia. Co więcej, pozwany opierał swą argumentację na fakcie powszechnie znanym, jednakże niczym nieopartym. Apelujący, próbuje przenieść na Sąd obowiązek ustalenia w jaki sposób wynikło opóźnienie, nie dając żadnego dowodu popierającego jego argumentację w tymże zakresie.

Niewątpliwie, w niniejszej sprawie powód wykazał, że poniósł szkodę w związku z opóźnieniem regularnie kursującej linii (...). Albowiem, skorzystał on z innego środka transportu ((...)) i poniósł koszt przejazdu w wysokości 22,23 zł chcąc dojechać na czas do miejsca docelowego. Kwota ta stanowi szkodę powoda, która została wykazana przedłożonym rachunkiem za przejazd. Gdyby opóźnienie autobusu nie nastąpiło, to powód nie musiałby korzystać z innego środka transportu.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie zostały zatem spełnione przesłanki odpowiedzialności pozwanego, tj. nienależyte wykonanie względem powoda umowy przewozu (opóźnienie autobusu linii (...)), szkoda poniesiona przez powoda w kwocie 22,23 zł (koszt innego środka transportu) oraz adekwatny związek przyczynowy. Zgodnie zaś z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tej stronie, która wywodzi z niego skutki prawne.

Zdaniem Sądu Okręgowego powód sprostала swemu obowiązkowi wynikającego z art. 6 k.c., a Sąd Rejonowy zasadnie uwzględnił powództwo w całości. Natomiast podniesione zarzuty w apelacji jako bezpodstawne, nie mogły doprowadzić do zmiany czy też uchylecia zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji.